

no ja tako tlači, prinesel nam je le nesram-
jo, „obljubo“, da bode s svojimi
jodnakovrednimi tovariši še na-
polje gospodarsko delo v deželni
bornici preperečil ter s tem de-
ji; ali in nam kmetom nezmerno
kdo povzročil!!! Pozneje hujskal je
Tonček tudi še fante, ki so jih pred cer-
nijo skupaj zbornali. Pravi jim je, da je še
lično premalo „čukov.“ Raje naj bi jim rekel,
za naj se pridno oprimejo kmetškega orodja in
po naj zvesti ostanejo kmetškemu poklicu, da ne
bodejo kot politični agenti svoji domačiji sra-
to delali, kakor razni „čukovski“ značaji.
Kerunge nesreče se ni zgodilo. Korošcu pa je zau-
evanje in zahvalo izrazil domači župnik Vav-
leptič. Saj ga poznate, — tisti Vavpotič,
keki zna tako lepa zaljubljena pisemka pisariti,
n; je strokovni izvežbanec pri ženskah, kadar
smajajo „svoj čas“, ki zna čez svojega škofa psoga-
ti kot cigan čez žandarja. Tega Vavpotiča,
ja, ki bi moral v Halozah pokoro delati za svoje
atjske grehe, menda zopet politična žilica boli.
kevarimo ga, možaka, v njegovem lastnem inter-
esu! — Mi Halozani pa vkljub vsej hujskariji
e bodemo nikdar tiste ljubili, ki nam
e svojo obstrukcijo kruh krađejo!
Trojiški domačini.

Iz Ptujске okolice. (Učitelj Šerona in
v njegovi učenci.) Ako vprašamo iz Podvina
as okrajni cesti idočo učence, k kateremu uč-
tju do spadajo, odgovoré: gospodu Šerona!
u kaj ne veste pozdraviti, se jim dalje pové.
eli učenci gledajo prav debelo, kakor krave nove-
eri ter gređo svojo pot dalje. A iz šole vrnivši
e pusté ničesar pri miru; v potoku blizu
o. krajne ceste iščejo bele in pisane račice važno
e-plazen ter nikomur nič žalega ne storé. A kaj
e učence učenci iz Podvina, ki hodijo k učitelju
17 Šerona v šolo? Mirne in ljubeznive račice,
v, ki tako veselo veslajo po vodi ter zdaj ena,
o. et druga šterbunkne pod vodo, ne najdejo
o. smiljenja pri teh surovih učencih. Kamen za
e imenom leti nad uboge živalce, ki zapusté naglo
k. kaj ljubó vodo, a kaj to; slednjič le za-
e. me nedolžno račico kamen v nogo in sedaj
e. pa, se klaverno drži ter bi rada rekla: „Zakaj
e. ne zadevaš, sej ti nisem nič žalega storila?“
e. Vidiš, gospod učitelj Šerona! Tukaj je polje
u. roje delavnosti; vzgojaj mladino, da bode vsaj
il. di pozdravila, da ne bode treba učence po-
li. dravljeti, a ti potem odgovoré: „Na veke!
men!“ Vcepi tej surovi mladini sočutje do-
e. ali, da ne bo brez vsakega poviča trpinčila lepe
e. račice, ki nam dadó tako okusno meso; navajaj
e. mladino k lepemu pozdravu, da ne bode otroke
e. teba pozdraviti ter še ti ne odzdravljajo; odvadi
e. nte, da ne bodo osebam nežnega spola psovke
e. ajale ter se slednjič še pred učenci g. Šerona
e. ngle skrivati, da se obranijo hudih razžalenj.
e. di učitelj z lepim vzgledom, dobro zapomnivši:
e. ako šola dobra ni, boljše, da je ni.“ Toliko
e. danes.

Št. Vid pri Ptuju. Kakor se splošno govori,
e. je imenovalo tukajšnjega učitelja g. Karla
e. oretz za nadučiteljo na ljudsko šolo v
e. ali. — Danes dnè 17. septembra zutraj
e. njala je čez Št. Vid in po Halozah grozovita
e. vihta, ki je napravila mnogo škod. V Lub-
e. diavi udarila je strela v stanovanlo hišo po-
e. stnika Mateja Traffello. Hiša je poporela.
e. je Pohorje. Otvoritev Mariborske kočé se je
e. kajno obnesla. Seveda je bilo odposlanih tudi
e. kaj pobalinov prvaške stranke, da bi sejali
e. zpor in špionirali. Pri ogromnem številu „Hei-
e. lerev“ pa so se potuhnili in bili mirni kakor
e. apice, češ, batina je batina, in ta pride, če se
e. j. vedno vedem. Ker torej zgoraj pri utici ni
e. lo prilóžnosti izzivati, pa ti pobalini po pr-
e. skih listih sedaj kričé, da je bil pretep in
e. amor in Bogvé kaj. Torej laž je, da bi bili
e. mariborčani voz nekega kmeta razdžali, divjali
e. na nekega kmeta pretepli, ki je zastoj za kočó
e. nil. Zastoj nihče vozil ni in so vsi bili dobro
e. iš pošteno poplačani, ki so imeli le najmanjše
e. rulo za kočó. Mariborska kočá je sploh prvakom
e. a, nekđaj že hud tru v peti in le zaradi tega,
e. o. rjo je stavila nemška stranka. Ko bi Srbi
e. o. Pohorje le kako stranišče postavili, joj to bi
e. lo navdušenja in veselja krik pri vseh prv-
e. a, posebno pa v mariborskih cunjah. Za da-
e. dovolj!

Rogoza. Znani g. Florijančič, župan iz Smi-
klavža, ima pri nas travnik. Te dni pride otavo
pokosit in si je kot pomagača najel brata so-
mišljenika Antoličič-a. Slučajno pride po cesti naš
župan, g. Irgolitsch, kateri je na sumu, da ne
drži z Florijančičevo stranko. Ko Antoličič s
travnika sem g. Irgolitscha zagleda, mu zavre
prepobozna kri in zavpije na vse grlo: „Aufwuchs,
deutsche Werk!“ Če v tuji občini izzivajo ti-le
pobožni gospodeki na tak način, kaj še le, če
kdo pride v njihovo gmajno. No, ponosni smete
biti na take — junake! Rogožani pa imajo
odosibal še večji respekt pred šmiklanžko
„inteligenco“, ter ji zakličejo trikrat živijo!

Iz Zakofa pri Brežicah. Prišlo se je do pre-
pričanja, da včasih tudi ni vse res, kar se bere
v cajtengah. Le kar je res, je res! Bral sem
enkrat v „Štajercu“ od penzioniranega tajnika
Goriškega, da ga bo spremljala pri odhodu ci-
ganska banda. In vidite, to že ni bilo res; kër
se ni mogel z njimi pogoditi za plačilo, so pa
prej odišli, kakor on. Vendar so pa oni njemu
pustili iz dobrote, kër jim je bil oskrbel stano-
vanje, dva konja boljše vrste. Enega je kmalu
prodal mesarju v Zakot! Izgovoril si je nazaj
nekaj telesnih delov, kateri bi se imeli rabiti
pri odhodnici za kaki boljši prigrizljaj. Drugi je
še zdaj pri županu. Gotovo se čaka z njim dneva,
ko bodo kupovali remunde za vojaško rabo, ker
bo vrgel lepe kronice, katere se bojo rabile za
dobre namene penzioniranih tajnikov. Kar pa še
od tega ostane, se bojo brale spominske maše
za prijateljske odbornike v tej občini, vsako
leto na Veliki četrtek in petek pri sv. Marjeti
na Libni. Ker je ta cerkev na visokem, pride
hitreje prošnja do nebes. — Tudi ni res, da bi
ga bili odborniki spremljali, kakor je bilo v
„Štajercu“ pisano. To je pa zato, ker so se vsi
bali, da bi se morali na silo jokati; kër pa res
ni bilo videti druge posebne žalosti, kakor ena
napol vdovljena žena, ki je bila bližnja sosedá,
je žalovala za njim. Rekla je proti tovarišici:
„Oh to je bil za mojo reč dober gospod; koli-
kokrat je prišo on mené v mojih potrebah in
nadlogah na moj dom tolažit. Oh, takega ne bo
več! Bog mu daj dobro in sv. Florijan, kateri
je pomočnik za vsako vročino!“ — Čeravno
so tega človeka ljudje vzeli na zobe, imel je pa
tudi nekaj prijateljev; namreč tisti vozniki, kate-
ri so mu vozili voz s pohištvo in kolodvor,
mu niso pravi nič računali, kër so za gotovo
vedeli, da je bil odposlal en dan naprej ta de-
beli denar s pošto, boječ se kake nesreče. Pač
pa so imeli prosto pijačo in nekaj ostale mrzle
konjske pečenke, kër ni nobenega tiščalo v že-
lodcu. Preden se je pa poslovil, naredil je tudi
po postavi „testament“, katerega kdo verjame
ali ne: — „Ženo in otroke izročim v boljše
rejo in mir, kakor so ga imeli pri meni. Sabljo
in čako izročim tistim gospodarjem, kateri so jo
kupili; žalujem za njo, kër mi je dala mnogo
kronice in mnogo glažekov pijače. Policijska ban-
dura, naj pa služi na fašnikov dan; če bi se pa
našlo v katerem žepu kaj drobiža ali srebra,
ne sme se ga nihče dotikati, ker s tistim ne bo
nihče srečen. Na spominsko ploščo pa si zapi-
šite te-le besede: Lahko ste me dobili, ali težko
ste se me rešili! Za vsa moja dobra in nedobra
dela da bi pa dobil nekaj mesecev mira v ce-
sarstvu hiši, kjer so mala okna in vrata brez
kljuke. Z Bogom za mene, zlati kraj!“

Sv Peter na Medv. selu. (Jubilej.) V sv.
Petru na Medv. selu smo 7. t. m. med strel-
janjem pušk slavili tridesetletnico, odkar je za-
čel g. Anton Hajšek, posestnik in lovec, na
lov hoditi. Čestitame!

Kaj naj bi poslanci za kme- te zahtevali.

(Kmetško pismo*)

V prvi vrsti pač znižanje obrestne
mere na k večjem tri procente. Kajti ako ima
vlada denar, da izposoja judovskim velikim
bankam denar na dva procenta, zakaj bi ga po-
tem ne imela tudi za vboge kmete, ki imajo
ob koncu leta mnogokrat za vse svoje delo in
ves svoj trud še več dolgov kot preje. Ni v redu,
da pustijo vlade kmetški stan, ki je oče in re-

*) To zanimivo pismo iz krogov koroških kmetov posnemamo iz lista „Allgemeine Bauernzeitung“ v Celovcu, ki je sploh izborni kmetški list! (Op. uredn.)

ditelj vseh drugih stanov, vsled visokega obre-
stovanja od kapitalizma požreti. Ne kapitalizem
napravi državo za existenco zmožno, marveč le
zdrav in krepki kmetški stan. Neki pregovor
pravi: „Was wäre Großmacht, Adel und Herr,
wenn auf dem Lande der Bauer nicht wäre?“
Zato naj bi se ozirale vlade najprve na potrebe
kmetov! Kmet je in ostane največja opora vseh
drugih stanov. Zato naj bi se dajalo kmetu tudi
povod potrebno podporo, ne pa da bi se ga
psovalo in zaničevalo.

Neki kmet pripovedoval je in rekel: „Pred
dvema letoma, v času suše, moral sem napri-
viti tisoč kron dolgov in preteklo leto vsled mo-
krote ter toče dva tisoč kron dolgov“ — in
tako gré tudi drugim. Bilo bi torej pač na
mestu, da bi se vpeljalo splošno zavaro-
vanje zoper elementarnim škod-
dam, ki bi se raztegalo ne samo na točo, mar-
več tudi na sušo, mokroto itd. Doneske k temu
bi pač vsakdo rad plačal, ako ve, da bi dobil
v takem slučaju tudi izdatno odškodnino. Koliko
žalosti in skrbi bi se s tem omililo, koliko družin
pred poginom rešilo!

Potem izdatno znižanje davkov;
denar za vzdržanje države naj se tam išče, kjer
je, namreč višje obdačenje velikih bank, do-
bičkanosnih veleindustrijskih ter trgovskih podjet-
tij, obdačenje vseh predmetov „luksusa.“ Tisti, ki
se na železnici v prvem in drugem razredu vozijo,
imajo denar; nadalje imajo tisti denar, ki si iz luk-
susa in lenobe celo skupino poslov in slug držijo,
katere dobijo od dežele. Tako se dobi ženske in da-
me, ki se pod imenom „milostljiva“ itd. skoraj ka-
kor boginja častiti pustijo, pravzaprav pa za
splošno življenje mnogo manj vrednosti imajo,
nego pridna kmetica ali dekla na deželi. Ti
ljudje naj bi od vsakega posla plačevali na leto
do 100 kron davka ali pa naj bi svoje domače
delo sami izvrševali; kajti kmetica mora poleg
poljskega in gospodinskega dela še za živino in
svinje skrbeti, ker skoraj dekline ni za dobiti.

Vse beži v mesta in v fabrike in to je
eden glavnih vzrokov splošne druginje. Neki
kmet pripovedoval je pred kratkim: „Ko sem
svoje posestvo prevzel, imel sem 40 kosov živine
in zdaj jih imam le še 15, kajti dobim le dva
hlapca in še ta dva ostane ta zato na deželi,
kër nista za fabrično delo zmožna. Ako bo šlo
tako naprej, prisiljen sem, prodati svoje po-
sestvo.“ Kër pa se pod takimi pogoji ne dobi
poštenega kupca, bode prisiljen prodati razko-
ševalcu posestev morda za polovico cene; ta
kupca pa bode spremenil plodovite njive in
travnike, ki so jih naši predhodniki s svojim
znojem gnojili, zopet v divjaštvo, kjer bode uga-
jalo par gospodov svojemu lovskemu veselju.

In to razkoševanje posestev pospešuje vlada,
ker takim ljudem davke ne podvoji, marveč jim
jih celo zniža. Oj ti ljuba Avstrija, kaj bode iz
tebe, ako pustiš na ta način zaklati kmetški
stan, ki te redi in katerega sinovi te varujejo!
Žalostno je videti, kako se plodovite njive vsled
pomanjkanja delavskih moči ne obdeluje več,
temveč k večjem še kosi. Mnogo milijonov me-
terskih centov žitja več bi bilo lahko v državi,
ki bi služilo ljudstvu v hrano, njegovi odpadki
pa živinoreji, ako bi bilo dovolj delavskih moči.

Na ta način pač ni misliti na nazadovanje
druginje. Pri trgovini in v industrijskih podjetjih
delujejo mnogokrat tisoči, ali le eden si polni
žep. Ako bi ti tisoči raztreseno po deželi de-
lali, lahko imela bi cela dežela od tega dobiček.

Eden vzrokov tega izseljevanja iz dežele je
tudi oproščenje davkov v mestih pri novih zgrad-
bah, kër te svoje delavske moči zopet deželi in kme-
tom vzamejo; kajti le naraščanje mest in fabrik
in vsled tega nazadovanje kmetškega stanu so krivi
druginji, ki se bode še povečala, ako se ne bode
proti temu postavle vsvarjalo.

Žalostno je tudi, da se starostno pre-
skrbno za posle in male kmete tako
dolgo zavlaučuje. Le v volilnih časih se jo sem-
tertja omeni; kajti žalostna usoda čaka stare
posle. Ako postane slaboten in ni več za delo
zmožen, ako zbolí in pride kot nevdavljiv iz
bolnišnice, potem pride v svojo domovinsko ob-
čino kot vžitkar in zamore po razmerah od 1
do 14 dni v eni hiši ostati; ako ne more več
hoditi, dobi „pare za nositi“, v katerega se ga
položi in od hiše do hiše nosi ali vozi, dostikrat
napol mrtvega; ako se sam ne more več čistiti,

je mnogokrat polen lastne umazanosti ter uši. Ako ne pride ravno na posebno usmiljene ljudi, leži mnogokrat cele dneve v svojem močvirju. Da se njegovo jamranje ne čuje, postavi se ga kje v postranski kraj, pozimi v mrzli hlev, večidel brez zdravil in zdravnika; brez tolažbe vere, brez sorodnikov mora čakati na svoj konec. Žalostni ali resnični pojav v 20. stoletju! Zato se pač lahko opravičeno zakliče: Na nogo, poslanci, vi imate dolžnost in delujte z vsemi močmi na zboljšanje teh razmer!

Več kmetovalcev iz Labudske doline.

Zahtevajte

pri Vašem trgovcu ne samo „kocke za govejo juho“, nego izrecno

MAGGI kocke

po 5 v

kajti te so

najboljše!

Samo prave

z imenom MAGGI in

varstveno znamko zvezdo s križcem

Novice.

Draginja na Angleškem. Angleško trgovinsko ministerstvo izdalo je knjigo, v kateri dokazuje, da se je huda draginja od l. 1896 sem pričela pojavljati. Vkljub temu, da so se plače zvišale, požrle so cene stanovanj in življenjskih sredstev to zvišanje. Uspeh tega pojava obstoji iz nezadovoljnosti in nemira v manjšem gospodinstvu ter v težavi, živeti, katera stoji zopet v najstročjem nasprotju s splošnim blagostanjem. V zadnjih 7 letih so cene stanovanja, obleke, kurjave, razsvetljave in hrane okroglo že 10% narastle. Življenska sredstva so narasla za 14%. Najhujše zvišanje cene se je pojavilo pri krompirju; cena krompirja je danes za 47% višja nego leta 1896. Cena špeha, ki igra v angleškem gospodinstvu veliko vlogo, zvišala se je za 33%, cena premoga za 28%, sira, kruha, moke, jajc in svinjskega mesa za 10–20%, putra, mleka, govejega mesa za 10, ovčjega mesa za 6%. Tako je na Angleškem, kjer je trgovina prosta, to se pravi: kjer je uvažanje neomejeno. Torej je velikanska laž, da so kmetje draginje krivi! Sicer pa pravi minister sam, da so na draginji prav mnogo gospodinjke krive, ki hočejo vedno eno in isto kuhati in dvigajo s tem same cene dotičnega blaga. Gospodinjke naj bi poskusile kaj drugega kuhati, ako je rečimo meso predrago! Sicer pa ne velja to le za angleške ženske, marveč tudi za naše. Tudi te bi lahko s pametnim gospodinstvom mnogo na cene in s tem na splošno draginjo vplivale. Ženske, pamet, pamet!

Žaloigra patriarha. V Bad Gasteinu izginil je pred kratkim patriarh Bogdanović. Visoki duhovnik nahajal se je tam v svrhu zdravljenja. Nesrečnež sprehajal se je sam, padel je iz skalovja v gorski potok in utonil. Šele čez več dni so mrliča iz vode potegnili.

Kmet in škof. „Allg. Bauernztg“ pripoveduje sledečo povestico: Leta 1800 bil je škof v Straßbourgu knez Rohan, ki je bil tudi strastni lovec. Za lov na divjačino mu je bilo mnogo več nego za lov na grešne duše. Nekega dne bil je ta knez in škof ravno na veseljem lovu, ko je sredi v gozdu srečal nekega jako pobožnega kmeta. Kmet predrznil se je škofa-lovca nagovoriti in je pričel: „Premilostljivi! — „Hodi k vragu!“ zakričal je škof; danes je

knez na lovu, ne pa škof!“ — Ali kmetovalec se ni prestrašil in je mirno dejal: „Ako pa zdaj budič kneza vzame, kaj bode potem z našim škofom?“ — Tako je rekel kmet in jo je popihal potem v stransko grmovje.

Čudež. V tržaški okolici imajo romarski kraj. V tamošnji cerkvi je tudi podoba device Marije, ki nosi na svoji glavi kako drago zlato krono. Kar nakrat je ta krona izginila. Iskali so jo in iskali ter jo končno našli v — tornistru nekega infanterista. Zasačeni vojak pa je popolnoma nedolžen. Rekel je, da je bil kot verni kristjan pred Marijo molil in molil; kar nakrat pa se je bil zgodil čudež, Marija je bila vzela krono iz svoje glave in jo dala vojaku. Ta povest infanteristu seveda ni pomagala; romal je v zapor. Ali komandant regimenta se ni upal sam soditi. Bil je previden in se je obrnil na vojaškega duhovnika in ga o stvari vprašal. Duhovnik je tako-le odgovoril: „Sicer se tudi dandanes še godijo čudeži; ali vendar se naj vojakom zapovè, da tudi od device Marije ne smejo tako dragocenih daril sprejemati“. . . Vernega infanterista so sicer izpustili iz luknje; ali krono ni smel obdržati!

Kaplan morilec. O groznem umoru poroča se iz New-Yorka. V reki Hudsonu našli so namreč razmesarjene kose mrliča mladega dekleta. Dognalo se je, da je umorjena neka Ana Aumüller, ki je bila uslužbena v farovžu sv. Bonifacija. Kmalu se je tudi za morilca izvedelo; bil je to katoliški kaplan Hans Schmidt, katerega so policaji pred oltarjem v polnem ornatu aretirali. Schmidt je priznal. Rekel je, da je imel leta sem ljubavno razmerje z umorjeno. Zdj se je hotel od nje ločiti. Počakal je svojo ljubico z velikim mesarskim nožem, jo zaklal in v kosce razmesaril ter je posamezne kose mrliča v vodo vrzel. V zaporu hotel si je morilec z britvijo vrat prerezati; ali stražniki so to preprečili. Schmidt se je tudi z umorjeno tajno poročil, to pa v kljub temu, da je bil duhovnik. Zdj se dela Schmidt za duševno bolanega.

Kolera na Balkanu divja naprej, čeprav skušajo tamošnje oblasti bolezen zatajiti. Iz Bukaresta se poroča, da je na Rumunskem doslej 1.555 oseb na kolero obolelo; od teh jih je 661 umrlo, 159 ozdravilo, ostali pa še ležijo v bolnišnicah. Od umrlih jih je 99 vojaškega stana. — Iz Belgrada poročajo z dne 11. t. m.: Na Srbskem zbolelo je na kolero 1.224 oseb, od katerih jih je 277 umrlo, 370 ozdravilo, ostalih 577 oseb pa še leži v bolnišnicah. — V Konstantinoplu zbolelo je od 5. avgusta do 6. septembra 22 oseb na kolero, od katerih jih je 12 umrlo. Iz dežele same seveda nimajo natančnih poročil.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Johan Verhovščak †

Žalostna vest prihaja iz ormoške okolice: nenadno in po kratki boleznii umrl je v Frankovcih g. Johan Verhovščak, posestnik in načelnik prostovoljnega gasilnega društva. Z njim je umrl eden najboljših in najvrlejših mož stare štajerske korenine. Žalost nad smrtjo tega razmeroma še mladega moža je splošna, vsled njegove smrti nastala izguba velika. Pokojni Verhovščak bil je izredno blagi, pridni in delavni značaj. Njegovo srce plamtelo je povsod in vedno za bližnega, on ni poznal sovraštva. Čeprav ni bil pristaš tercijaskega licemerstva, nosil je vendar pravo, dejansko krščanstvo v svojem srcu. To dokazuje zlasti velika in važna vloga, ki jo je igral pri gasilnem društvu. On je bil duša tega velepotrebnega društva, on je bil njegov vodja in ustanovitelj. Dvakrat so ga tudi vrli člani za hauptmana izvolili. Sovražniki gasilnega društva vpriporili so seveda tudi proti Verhovščaku nizko osebno gonjo in so mu s podlimi napadi zagrenili marsikatero uro ter s tem gotovo tudi pospešili njegovo smrt. Ali prestrašili niso pokojnika, poguma mu niso vzele, do groba je ostal zvest napredni štajerski misli. . . Vbogi naš Verhovščak bil je v krogih trezno mislečega ljudstva splošno spoštovan in priljubljen. Tudi v Ormožu in povsod drugod je vžival

mного simpatij. Kajti bil je mož pošteni, ravno vzorni gospodar in pravi človek. In zdaj doma nam je nemila smrt vzela, prehitro in prerano Solze silijo človeku v oko pri usodi tega vrnjenca moža. Pa njegovo delo, njegov spomin ne bomo nikdar pozabljeli. Spavaj sladko, ti požrtvovalni mož, počivaj v hladni zemljici mirno, nemoteno od sovraštva in dela, — v resnični, globoki žalosti stojimo ob tvoji gomili in ti kličemo: Počivaj mirno, nepozabljeni, v zasluženi miru! . . .

Škandal s pijonirjem,* ki je napravil Ptuj in okolici toliko razburjenosti in je v končno do obtožbe zoper uradnika Halada učitelja Šerona ter komija Krefta, je sedaj končan. Obtoženi so bili oproščeni in svojo jalovo „zmago“ praznovali pri Mahorčiču. Pijonirja je vojaška oblast zaprla zaradi korčenja ure. Dobro, — gospodje „sokoli“ njih prijatelji so lahko ponosni na svoj zmagov. zoper vbogega slovenskega vojaka. A stvar ni končana. Kajti prvič se vrši še prizivna razprava v Mariboru in drugič meselice samo paragrafi merodajni, marveč velja tudi mnenje, ki pa je že danes prepričano, da se pri vsej tej stvari tako postopalo, da bi mi prav lahko govorili o „justičnem škandalu“, kakor je to v prvaskih listih običajno. Za zdaj bomo počakali poročila slovenskih listov. Potem hočemo pa — mi govoriti!

Slovenske učitelje, ki so vendar tako redni edini stebri liberalne „narodne stranke“, ozarjamo na naše poročilo o sodnijski tožbi zoper šentvidskega Tombaha. Pri tej razpravi igrali tudi zagovornik obtoženega Tombaha prav čudno vlogo. Razumemo, da mora zagovornik pred sabo niti vsa mogoča in nemogoča sredstva rabiti, da reši svojega klijenta, da mora celo iz „duševnega stališča klerikalizma govoriti, pa čeprav zagovornik slučajno član glavnega odbora „narodne stranke.“ Razumemo to, — ali tako da? Z leč vendar ne sme iti ta advokatska „dolžnost“, da bi se vse politične nauke lastne stranke ravnost na glavo postavljalo. Vzemimo le še deče: Pri omenjeni razpravi se je šlo za učitelje, ki se ni odkril pred zidom, ko se je mimo črke peljal. To učiteljevo postopanje je označil dr. Fermevc z besedami, da se dotični učitelj „ni obnašal, kakor se za učitelja na deželi spodobi“, in da je Tombah „storil le svoje dolžnost“, ko je učitelja nesramno opsoval in žalil. . . In zdaj vprašamo slovenske učitelje, celo „Sloškarje“, — ali je to dr. Fermevc celo „Sloškarje“, — ali je to dr. Fermevc mečvečo stališče pravo? Niti mežnarjem ni smelo na ta način komandirati! G. dr. Fermevc je še daleč v mišljenju konkordata, a smatra učitelja za nekako štafažo duhovščine njenih ceremonij. In to je žalostno, zanj žalostno in za „narodno stranko“ žalostno!

„Narodna“ veselica v Ptuj. Preteklo deljo imeli so v ptujskem „Narodnem domu“ nekako „sokolaško“ veselico, za katero so dohtarski agitatorji delali grozovito reklamo. Ljubljanskem „Slov. narodu“ so celo grozili nasilstvi; mislili so pač, da bode vse ptujsko in prebivalstvo kar na trebuh padlo pred par čimaj srjajami nezrelih rumenih kljunev. Pa nikdar ni padel na trebuh, ko se je pripeljalo par ranjih fantov, ki so prinesli svojo „banduro“ „punkelcih“ seboj. Pač pa bi kmalu vse na trebuh padlo, ko je pričela na dvorišču Bračičeva „godba“ igrati. Pričakovali smo itak, da bode donelo le „čintadra“ in „bumstadra“, kaj vna za umetnost slovenska inteligenca ni imela nikot posebnega zmisla, drugače ne bi pustila edino svoj gledališče tako rekoč na boben priti. Ali kar Bračičeva „kapela“ počenjala, je presegalo vse meje in čudimo se, da dr. Fermevc ali Gosák ali dr. Brunčko ni izgubil poslušanja. Po raje vtopleli, nego da bi to „muziko“ še nadas poslušale. . . Po veselici nesli so tujni „pinkelce“ zopet na kolodvor. Kjer je bilo sebnno temno, so parkrat tudi „živio“ zakričala jo potem urnih krač odkrutili. . . Tako padla ta „velika narodna slavnost“ v vodo. prvi vrsti so tega poloma pač krivi slovenski klerikalci, ki so z ozirom na svoje „čuke“ brez ozira na to „narodno veselico“ vpriporili